

Arrest

nr. 178 483 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de stad Turnhout, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Turnhout van 23 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van consulent burgerzaken D. VOORTHUYZEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 juli 2015, in functie van haar Nederlandse schoonzoon, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”*.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 oktober 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 18 november 2015, in functie van haar Nederlandse schoonzoon, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”*.

1.4. Op 23 maart 2016 nam de burgemeester van de stad Turnhout de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 13 april 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, aangevraagd op 18/11/2015 (datum bijlage 19(ter)) door [D.D.R.E.] (naam en voornamen), [...],

om de volgende reden geweigerd:

[...]

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Volgend gevraagd document werd niet voorgelegd: bewijs van onvermogen uit land van herkomst.

[...]

Omdat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de betrokkene op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, wordt aan haar het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘vreemdelingenwet’) bepaalt het volgende :

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 50, §2, 6° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenbesluit’) luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgescreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Artikel 52 van Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgescreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoekster diende op 18/11/2015 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloed- of aanverwantschapsband met de burger van de Unie in opgaande lijn.

Verzoekster diende een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst neer te leggen.

Hierop heeft verzoekster een notariële verklaring op eer, opgesteld in Venezuela, neergelegd om aan te tonen dat [zij] in land van herkomst over geen goederen beschikt en derhalve onvermogen is (stuk 3).

In België is een dergelijke notariële verklaring op eer echter niet gekend en werd deze als onvoldoende beschouwd om het onvermogen aan te tonen.

Verzoek[st]er wijst er echter op dat dit in [haar] land van herkomst de manier is om dergelijk onvermogen aan te tonen en [z]ij derhalve niet over enige andere mogelijkheden beschikt om dit te bewijzen.

Bij gebreke aan enige andere motivering is de bestreden beslissing noch in feite nog in rechte correct gemotiveerd.

Bovendien werd er bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden met het zeer beperkte pensioen dat verzoekster iedere maand ontvangt, namelijk slechts 231,00 euro per maand, hetgeen uiteraard voldoende aantoont dat verzoek[st]er in land van herkomst onvermogen is (stuk 4).

Tot slot werd er bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden met het feit dat er in Venezuela een andere sociale zekerheid aanwezig is.

De man van verzoekster heeft derhalve geen recht op enige werkloosheidsuitkering, aangezien dit systeem in Venezuela niet gekend is.

De heer [R.C.] is derhalve in de onmogelijkheid om dit bewijs voor te leggen en heeft enkel de notariële verklaring op eer om zijn onvermogen te bewijzen.

De gemachtigde van de minister heeft in de bestreden beslissing geheel geen rekening gehouden met deze gegevens.

Aldus heeft hij niet zorgvuldig gehandeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk door geen rekening te houden met de notariële verklaring op eer en het zeer beperkte pensioen dat verzoekster ontvangt en het gebrek aan enige werkloosheidsuitkering van de heer [R.C.].

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden.

De materiële motiveringsplicht evenals de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.”

2.2. Allereerst moet worden geduïd dat, blijkens het neergelegde administratief dossier, verzoekster een aanvraag indiende als “*ander familielid*” van een burger van de Unie, die in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van een burger van de Unie, zoals bepaald in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en niet als bloedverwant in opgaande lijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is om ten aanzien van een persoon die voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie te vereisen dat hij aantoont dat hij zelf niet beschikt over de middelen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster betoogt dat zij het bewijs dat zij in Venezuela niet over eigen middelen beschikt en derhalve onvermogen is wel degelijk heeft geleverd door het aanbrengen van een notariële verklaring op eer, maar dat deze bewering geen steun vindt in het neergelegde administratief dossier. Uit dit dossier kan worden afgeleid dat verzoekster een dergelijk document wel aanbracht naar aanleiding van een eerdere aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in de, in antwoord op deze aanvraag genomen, beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 21 oktober 2015 motiveerde dat dit document niet als een afdoende bewijs van onvermogen kon worden weerhouden. Er blijkt evenwel geenszins dat verzoekster dit stuk, waarvan reeds werd gesteld dat het niet bewijskrachtig was, ter onderbouwing van haar tweede aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, nogmaals aanbracht. Er blijkt dan ook niet dat verweerder de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet correct motiveerde door aan te geven dat geen bewijs van onvermogen werd overgelegd.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de notariële verklaring op eer onterecht als onvoldoende werd beschouwd om het bewijs te leveren van het feit dat zij onvermogen is kan het volstaan te stellen dat deze kritiek niet dienstig is. Deze grief is immers niet gericht tegen de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, doch tegen een overweging in een voorheen genomen beslissing. In voorliggende zaak wordt geen standpunt ingenomen omtrent de bewijswaarde van de notariële verklaring op eer die verzoekster liet opstellen, maar wordt enkel gemotiveerd dat geen bewijs van onvermogen werd aangebracht in het raam van de tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

Verzoeksters uiteenzetting dat het sociale zekerheidssysteem in Venezuela niet vergelijkbaar is met dat in België, dat haar echtgenoot geen recht heeft op een werkloosheidsuitkering, dat zij slechts een beperkt pensioen heeft en dat zij meent dat zij haar staat van onvermogen slechts kan aantonen door het overmaken van een notariële verklaring op eer doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoekster nog stelt dat het stuk waarin is vermeld dat zij een pensioen van 231 euro per maand ontvangt had dienen te worden weerhouden als een bewijs van haar onvermogen moet opnieuw worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 18 november 2015 een dergelijk stuk heeft gevoegd dat verweerder in aanmerking kon nemen. Er kan daarenboven niet worden ingezien op welke grond verzoekster meent te kunnen concluderen dat uit het feit dat zij een beperkt pensioen zou ontvangen kan worden afgeleid zij onvermogen is. Het gegeven dat iemand een beperkt pensioen ontvangt sluit namelijk niet uit dat de betrokken persoon nog andere inkomsten heeft.

Verzoekster verliest ook uit het oog dat de in casu bestreden beslissingen niet werden genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, doch door de burgemeester van de stad Turnhout aan wie het, gelet op artikel 52, § 3 juncto artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, slechts toekomt om te oordelen of bepaalde bewijsstukken werden gevoegd bij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en niet om deze aanvraag aan een inhoudelijk onderzoek te onderwerpen. Het kwam verweerder dan ook niet toe om een nadere motivering waaruit een inhoudelijk onderzoek blijkt te voorzien.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK